

„Jeg kender dig, Asmus! Du vil saa gerne trøste. Men lad det nu være nok! Du veed, jeg har gjort, hvad der staar i menneskelig Magt, for at blive rask. Jeg har efter dit eget Raad søgt baade Professor Hermann i Wien og Schinders i Nauheim —.“

„Ja, og gamle Kvaksalvere og Troldkarle har du af dig selv studeret,“ sagde Asmus Hagen med et Nap i hans Øre. „Du ser, jeg har allerede ransaget din Lektüre. Men nu skal du være fornuftig! Saa skal jeg fortælle dig, hvad der er sket.“

Han rejste sig, gik ud over Gulvet og gav sig til at berette.

Han havde i Eftersommeren været i Paris, sagde han, og havde der talt med den bekendte Overlæge Dr. de Bèze, der efter aarelange Undersøgelser nu havde godtgjort, at flere sygelige Tilstande, som man tidligere tilskrev Forandringer i Hjertets Væv, i Virkeligheden skyldtes en Ødelæggelse af Skjoldbruskkirtlen, hvad der var langt mindre farligt for Patienten. Ganske vist var Sygdommen uhelbredelig; men dens Virkninger havde den moderne Lægevidenskab saa at sige fuldstændig ophævet, idet man ganske simpelt tilførte Legemet det manglende Kirtelsekret i kunstig Form.

„Under Stuegangen fik jeg selv Lejlighed til at undersøge flere af hans Patienter og læse Journalerne, og det slog mig straks, hvor det hele Sygdomsbillede lignede dit. Og jeg maa nu gøre dig en Tilstaaelse, kære Ven! Jeg har siden korresponderet med vor fælles Ven Schinders i Nauheim og med din Huslæge her, den vist-